

XVI. TEXTY K OPRAVĚ

1. Opravte chyby v člancích.

a) Oslavy Masopustu

Veselice, tanec průvody masek a dobré jídlo to jsou atributy oslav Masopustu. Tento svátek získává v poslední desetiletích opět na popularitě – snad pro to, že je především Svátkem lidovým nabízejícím mnoho zábavy a tudíž, splňujícím potřeby moderní společnosti v níž slovo „bavit se“ stojí vysoce na stupnici hodnot.

Zatím co ještě v 80 letech minulého století, jste mohly masopustní průvod potkat tak jedinečně v odlehlých venkovských oblastech, kde se ještě udržovaly lidové tradice dnes není ničím výjimečným ani v hlavním městě – na příklad Žižkovský masopust se koná pravidelně od roku 1994. Také mnohé další města dnes obnovili tradici masopustu respektive pouze několika dnů jeho oslav.

Podívejme se nyní zpět, do minulosti. Pod názvem Masopust (na Moravě se říkalo fašank) se skrývá dlouhé období od třech králů až do začátku předvelikonoční postní doby. Samotné oslavy, se však odehrávají v posledních třech dnech. Původně nebyl svátkem církevním šlo nejspíše o pohanský magický obřad, jenž se Církev snažila zakázat. Lidé si však právo na oslavy konce zimy a veselí nechtěli nechat vzít, proto byl na konec přijat do Církevního kalendáře.

V Česku jsou Masopustní oslavy známi už od středověku. Začínali na tzv tučný čtvrtek a jak už název sám napovídá, na hodovním stole se sešlo vše od pečené husy, až po hovězí. Panovalo přesvědčení, že člověk se musí najíst, co nejvíc, aby byl po celý rok při síle. Oslavy potom pokračovali „taneční nedělí“ a vrcholili v „maškarním úterý“. Lidé na sebe brali masky zvířat, například medvěda, nebo kobily, další oblíbené byly masky Žida, nevěsty, turka nebo bábi z núší. Průvody masek a hudebníků obcházeli dům od domu přičemž se zpívalo, tancovalo, škártilo a občas i mazalo sazema a házelo do sněhu. Vždy se ale také přálo k úspěšnému hospodaření, plodnosti a zdraví. Masky byly dobře pohoštěné a občas dostaly i jídlo, a nějaké peníze. Večer po obchůzce skončil muzikou, a tancem v hospodě. Tentokrát se ovšem končilo přesně o půlnoci a v některých oblastech se ještě často pochovávala basa – prostě se do země pohřbil nástroj, nebo jeho figura na znamení, že si na ní v následujících týdnech už nikdo nezahraje. Také se věřilo, že Země je do doby než vydá úrodu těhotná, a proto se nesluší po ní skákat a dupat. Kdo by se to pokusil porušit toho by určitě navštívil sám ďábel.

Skončili masopustní veselice a nastalo čtyřicetidení období postu bez světských radovánek, v nichž se Křesťané měly připravovat na velikonoce, nastal čas pokání, rozímání a sebespitování. „Už sa fašank krátí, už sa nenavrátí...“ zpívá se posmutnělým tonem v jedné Moravské lidové písni.

Dnešní oslavy Masopustu se, z praktických důvodů přesunují spíše na víkend a zaměřují se hlavně na dětské publikum [ačkoli v historii byli děti z oslav předem vyloučeny]. Nejvíce očekávanou atrakcí jsou průvody masek, jichž podoby pružně reagují na soudobé kulturní dění, inspirují se globalizovanou popkulturou a třeba oblíbenými seriálovými hrdinami. Proto můžeme v průvodu vedle tradičního medvěda, nebo nevěsty zahlédnout třeba Shreka, Michaela Jacksona, Sněhurku, Včelku máju nebo zdravotníky ze seriálu M.A.S.H. Proč ne? Legrace, smích, tanec takový byl Masopust vždycky. Jen už není třeba zoufat – v následujících dnech nás nečeká období zkromnosti a postu, s klidným svědomím si můžeme skočit na hamburger a ledově vychlazenou Coca-Colu. V dnešním světě, přece zábava tak rychle nekončí a z tradic si rádi vibíráme, jen to příjemné.

b) Problémy dnešní doby

Položíme-li si otázku co jsou to problémy dnešní doby nutně se musíme podívat také zpět do minulosti. Hlad, otroctví, nevolnictví, nízká kvalita, i úroveň života, vysoká úmrtnost. Tyto problémy už byli alespoň v naší části světa vyřešeny a my se s nimi nemusíme potýkat.

Narozdíl od některých Afrických, nebo Asijských zemí, my v Evropě nemáme hlad, nejsme zužováni občanskými válkami a kvalita i délka našich životů roste. Zvykli jsme si, mít vždy plný stůl. A neomezujeme se jen na tradiční, českou kuchyni – různé speciality všech národních kuchyní, jsou snadno dostupné, téměř na každém rohu. Vzpomeňme jen na řetězec McDonald's, KFC, nebo levné čínské bufety.

Vzdělání je přístupné každému, ženy se během Emancipovaného hnutí staly ve společnosti samostatné a respektované, naši civilizaci nepustoší smrtící pandemije, války ani hladomory. Jsme, relativně šťastnou generací nebo snad ne?

Díky médiím často slyšíme, o problémech ekologických. Zvětšující ozónová díra, globální oteplování, kácení deštních pralesů – tyto problémy ukazují, že planeta země už není tak bezpečným místem pro život, jako kdysi. Zcela bez povšimnutí, nemůžeme nechat ani hrozbu válečných konfliktů, jenž už se neomezují jen na země Blízkého Východu jak ukázal teroristický útok na Spojené Státy Americké.

Žijeme v době, zaměřené na konzum, a snadno dostupné požitky. Média nám vtiskly do hlavy, prototyp úspěšného člověka. Ze všech stran je na nás vyvíjen tlak, musíme být dokonalí a úspěšní a to i za cenu stráty sebe sama. Žijeme rychle, běháme za vytouženými cíli a nakonec zjistíme, že jsme samy.

Nacházíme se, v období ekonomické krize. Krize z nadbytku jak říkají někteří. Krize ukázala vratkost všech hypotečních úvěrů, poukázala na spekulativnost cen nemovitostí, pro mnohé byla důvodem k nedobrovolnému odchodu s práce, některé rodiny se dostali do vleklých finančních problémů, neboť nedokázali splácet úvěry a hypotéky. Začínáme doplácet, na naši rozmařilost a nešetrnost a to jak v měřítku globálním, tak i ryze osobním.

c) Po stopách ruské emigrace v Československu

Květnové dny roku 1945, jsou v naší zemi všeobecně vnímány, jako dny vítěství a konečné kapitulace Nacistického Německa. Mohli však pro některé Československé občany bez jakéhokoliv provinění znamenat, naopak zatýkání a konec svobody?

Odpověď je – bohužel – ano. Na území předválečného Československa totiž pobývalo několik tisíc ruských, ukrajinských a běloruských emigrantů, jež zde našli domov, potéco jejich vlast ovládl bolševický teror. Rudá Armáda měla při svém vítězném tažení za úkol, tyto občany zjistit a „navrátit“ do jejich původní vlasti, což jinak řečeno znamenalo uvěznit je, v některém ze sovětských vězeňských táborů, tzv gulagu. A obnovený Československý stát, jen nečině přihlížel. Možná, už tehdy bylo jasné, kdo bude o osudu malé středo-evropské země napříště rozhodovat.

Uvádí se, že se v Československu usadilo po říjnové revoluci v roce 1917, přes dvacet tisíc příslušníků takzvané bílé emigrace přičemž část z nich získala československé občanství. Ruská protibolševická emigrace, přicházela na naše území, v několika vlnách. Byli zde zajatci s První světové války, část emigrantů přišla z legionářů. Na počátku 20 let 20. století, přišlo do Československa několikset vysokoškolských pedagogů, vědeckých pracovníků a studentů, v rámci pomocné akce našeho státu. Ta byla naplánována na pět let, po níž se měli vzděláním a zkušenostmi obohacení emigranti vrátit zpět, a začít pracovat. Poměry v Rusku, to už ale nedovolili.

Ruští a ukrajinští antibolševičtí exilanti se rychle integrovali do československého, odborného a společenského života. Stali se významnými vědci a badateli, předními projektanty a architekty, významnými lékaři a právníky, ekonomy, techniky, publicisty a umělci, byli podnikateli, obchodníky, pracovali ve státní a veřejné správě a zaujali důstojné místo, mezi československou meziválečnou inteligencí.

První komplikace přinášel emigrantům už pobyt v samotném Československu, zvláště po té co stát v roce 1934 uznal sovětský svaz a ruská emigrace nesměla být, veřejně podporována Českou vládou. Mnoho z nich proto přijímalo československé občanství. Jak se ale ukázalo později ani československé občanství nebylo proti sovětské zvlášť dostatečnou ochrannou. Rudá armáda začala se zatýkáním už na zakarpatské Ukrajině, která před válkou byla součástí Československa a na Slovensku. Speciální agenti podle vlastních seznamů zatýkaly „nepohodlné osoby“ a příslušníky tzv. kontra revoluce a ani trochu jim v tom nebránilo, že to byli českoslovenští občané. Nepomohla ani dohoda, jež v květnu roku 1944 v Londýně podepsali Hubert Ripka a Viktor Lebeděv, ve jménu vlád obou zemí, a která měla zajistit plný výkon veřejné moci československým státním orgánům.

Bylo odvečeno řádově několik set mužů, jenž byli odsuzováni na zhruba 5–25 let, strávených nucenými pracemi v gulagu. V 50. letech, se z nich vrátilo již jen pár desítek.

Za všechny oběti uvedme alespoň jedno jméno a jeden konkrétní lidský osud – inženýr architekt Michail Kovalevskij. Do Československa přišel v roce 1922, vystudoval České Vysoké

učení technické, poté pracoval jako projektant [podílel se také na projektu Pražského Jiráskova mostu] a ve 30tých letech přijal československé občanství. 11. Května 1945, byl ve svém bytě v Dejvicích zatčený, a od té doby o něm už nikdo neslyšel. Zřejmě zahynul v některém s koncentračních táborů sovětského svazu. A podobný osud čekal i další muže, jenž se nějak protivili pokřivené sovětské představě o spronevěře tehdejšímu režimu.

Tato chmurná kapitola českých dějin zrcadlí sovětskou totalitární krutost a českou ustrašenost a slabost byla v období minulého režimu raději zamlčována a odsunuta k zapomnění. Po Sametové revoluci se o ni však začalo opět mluvit a v roce 1995 přijala poslanecká sněmovna parlamentu České republiky usnesení, jímž vyjádřila úctu všem, protizákoně odvečeným spoluobčanům, o dva roky později byl vyznamenán armádní generál Sergej Vojcechovský řádem Bílého Lva [nejvyšším státním vyznamenáním České republiky] im memoriam. Bylo vydáno mnoho knih s touto tematikou, příslušníci antibolševické generace se dočkali morální rehabilitace a pozůstalí finančního odškodnění. I nepřiliš slavné kapitoly našich dějin, by totiž měli zanechat, alespoň malý otisk v historické paměti národa.

2. Opravte chyby ve větách.

a)

Posuzuji lidi podle toho jak se chovají a ne podle toho, kde se narodily. Televize zveřejnila dokument o lidech, jichž život změnila Černobilská katastrofa. Největší favorit skolaboval před finále. Nezbyvá než se smířit, že takový je hold život. Naše dva psi, chodím venčit vždy v touže hodinu. Všechny daňové příznání prošli naši kontrolou. Probudte mě v čas. Celníci nakonec prohledali i prostor za zadními sedadli kde objevily pašované zvířata. I na horách by jste měli nosit sebou doklad, jímž prokážete vaší totožnost, v případě potřeby. V příštím roce chci složit skoušku z francouštiny. Upřímně řečeno byla to v skutku bizardní situace. Chcete vědět, něco o mě? Mohl by jsi se podívat, jest-li už přišli děti? K tragické nehodě, došlo také u Františkových lázních. Bydlíme v malém dvoudomku nakonci ulice. Zásoby přírodní paliv se za posledních několik desetiletích významně ztenšily. Při slavnostním ceremoniále na Pražském Hradě se na potemělé obloze výjimale prezidentská standarda. Co mně se týče čárka jsem připraven pomoci. Děkuji za vaší schovívavost. Vážený pane Král, cena všech tří přístrojů je vpořádku. Nejvýznamnější osobnosti politiky před volbama řešili nejedno dylema. Po dvou letech jsem se rozhodl ukončit studia na Vysoké škole Ekonomické. Ze zisku chtivých lidí je mi nanic. Svojí účast na dalších dobrovolných pracech s váma bezes poru zkonzultuji. S majitelem psa, který nám poničil Anglický trávnik jsme se dohodli, že dají vše dopořádku na jejich náklady. Zapoměl jsem se v obchodě podívat na markízy. Sestru jsem včera vubec neviděl navíc jsem ji nevolal ani ji nijak nekontaktoval. Psal si něco do miniaturního sešitku usmívajíc se tajemně. 5ti členná posádka automobilu utrpěla různě vážné poranění. Ty falešný spojenci, a já ti bez